

Veliký David a O Pokání

1. čtení: Matoušovo evangelium 4:17 Od té chvíle začal Ježíš kázat: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské."

Lukášovo evangelium 15:3 Pověděl jim toto podobenství: "Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel ovcí, která se mi ztratila.' Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: 'Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.' Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání."

Kázání: Žalm 51 Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlad' moje nevěrnosti, moji nepravost smyj ze mne dokonale, očist' mě od mého hříchu! Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřích mám před sebou stále. Proti tobě samému jsem zhrěšil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. A tak se ukážeš spravedlivý v tom, co vyřkneš, ryzi ve svém soudu.

Bratři a sestry

dnes je na řadě pokračování v příbězích krále Davida. A dostáváme se k tomu nejdůležitějšímu, co nás může David naučit. David byl nejdřív pasáčkem ovcí. No, to nikdo z nás není. Potom byl vojevůdcem, králem, hrdinou. Ale to taky nikdo z nás není. Potom král David spáchal odporný čin. Vlastně několik odporných činů hned za sebou. A to už je nám možná bližší. Nejspíš nikdo z nás neudělal nic tak hrozného, jako on, ale myslím, že v tom už je nám o dost bližší. A díky Bohu za to, že ani ti nejlepší a největší postavy těch biblických dějin nejsou vykreslovány jako něco víc, než lidé. A potom udělal David něco, co z něj dělá největšího ze všech Izraelských králů. Něco, co po něm už žádný jiný král nedokázal, něco, kvůli čemu o něm Bůh sám říká: David mě následoval celým svým srdcem. David byl mužem podle Božího srdce. Víte, co to bylo? Bylo to pokání.

To divné slovo, kterému skoro nikdo nerozumí a o kterém Ježíš tak strašně často mluvil a o kterém my, křesťané, skoro vůbec nemluvíme. Víte, kdy jsem tu jako farář v kázání naposledy použil slovo pokání? Bylo to jenom jednou. 8. ledna roku 2010. Jinak nikdy. Nechybí vám to trochu? Mně ne. Protože jsem si na to docela zvykl. O tom divném slovu Pokání se prostě nemluví a je to tak lepší. Ať si to každý vyřeší sám v sobě. V našem právním systému není o pokání ani slovo. O tom, že by člověk měl po spáchání zločinu něčeho litovat a snažit se to napravit. Usilovat o smíření. A my se bez toho taky docela často obejdeme. Tak proč o tom ale pořád dokola mluvil Ježíš?

Zpět k Davidovi. On to svoje pokání prožil po té, co se vyspal s manželkou jednoho ze svých vojáků. Po té, co mu tu manželku ukradl, když ten chudák voják, jmenoval se Uriáš, byl zrovna v bitvě, zatímco David se nudil doma. Potom nechal Uriáše zavraždit, aby se o tom nikdo nedověděl. A pak dělal, jakože nic. A ještě jedn člověk, nevinný, musel zemřít kvůli tomu Davidovu svinstvu. Sedm dní staré miminko. Až když Bůh sám Davidovi ukázal, že u něj, u Boha se neschová žádné svinstvo, že Bůh o tom ví, až potom David dělal to pokání. A nás napadne, že to je jasné, že pak dělal to pokání. Po něčem tak hrozném, navíc, když mu to sám Bůh ještě řekl, to bych asi taky dělal to pokání. Vážně? Možná je důležité říci, že David neudělal nic z pohledu tehdejší doby zas tak hrozného. Choval se jenom úplně stejně, jako se chovali mocní v jeho době. Něco chtěl, tak si to vzal. Někdo mu v tom překážel? Tak ho odstranil. Měl na to právo, protože měl tu moc to udělat. Dělalí to ostatní? Tak já přece můžu taky, když přece můžu. A že se to Pánu Bohu nelíbí? No to je snad jasný. Jestli je nějaký Bůh, tak se mu to rozhodně nelíbí. To ví úplně každý, kdo provede nějakou špatnost. Že je to špatné. Ale když můžou ostatní, tak já můžu taky. Přesně takhle to měl před tisíci lety v Izraeli král David. Přesně takhle to máme my lidé dneska v České republice roku 2013. Je to normální. To, co udělal David po tom je nenormální. Totiž to, že dělal to pokání.

Tak co to teda je to pokání? Už jsem to tady vyslovil několikrát. Je to lítost a pláč? Ano, to taky. To k tomu taky patří. Pláč alespoň u těch citlivějších. Ale vůbec ne jenom to. Lítost a pláč pomáhají. Problém je, že po nějaké době člověk musí přestat plakat. Vždycky. A po nějaké době člověk většinou přestane i litovat. Ale co pak? V pokání jde ještě o jednu důležitou věc. Že totiž každá naše špatnost, proti komukoli, je taky špatností proti samému Bohu. Když ublížíme komukoli, ublížíme samotnému Bohu. To nemusí trápit ty, kteří na Pána Boha kašlou. Ti taky asi kašlou na pokání. Ale nás by to trápit mělo. Protože jestli je nějaký dobrý Bůh a stvořil nás, pak určitě ne k tomu, abychom ostatním stvořením ubližovali. Jestli je náš život dar od Pána Boha, pak každá naše špatnost je špatností proti tomu dárci života. A je jedno, jestli je to manželská nevěra, vražda, nebo jenom pomlouvání, pýcha, netrpělivost, kašlání na lidi nebo něco ukradnout v samošce. Každé naše provinění vůči člověku, i vůči sobě samému, je proviněním vůči Bohu. Ale ani tohle uvědomnění a vyznání ještě není pokání. Pokud něco špatného udělám, co už nejde vrátit, musím se omluvit. Tak to alespoň všichni

učíme svoje děti. Sami na to dost často zapomínáme. Tedy poprosit toho dotyčného, na kom jsme se provinili, pokud to ještě jde o odpuštění. A poprosit o odpuštění také Pána Boha. Ale ani tohle ještě není pokání. Ještě něco důležitého chybí. A tady by nám mohl pomoci význam toho slova. Totiž význam v té původní biblické řeči, v hebrejštině. Tam znamená slovo pokání úplně obyčejnou změnu cesty, návrat po cestě v protisměru. Prostě jako když po cestě autem zabloudím, musím se vrátit a hledat zase tu správnou cestu. A právě o to jde v pokání. Prostě se změnit. Začít myslet i jednat jinak.

O to se ale přece taky spousta lidí snaží. A nemusí to být zrovna křesťané. Každý, kdo pozná, že udělal nebo dělal něco špatného a je mu to líto, se chce změnit. A skoro nikomu to nejde. A nepomáhají ani sebelepší rozhodnutí a předsevzetí. A tady nám křesťanům přichází na pomoc právě ta Ježíšova slova, která pořád opakoval. Čiňte pokání a věřte evangeliu. Tím zdrojem síly ke změně většinou nemůže být jenom naše rozhodnutí. To je prostě příliš často příliš slabé. Ale je tu něco, na co my křesťané můžeme a máme být hrdí. Je tu evangelium, kterému můžeme věřit. Totiž, že ani po sebehorší špatnosti, kterou provedeme, ale ani po plácání se v těch hloupých malých špatnostech, že nejsme sami. Že nevoláme svoje prosby o odpuštění do prázdna. Ale že s námi je dobrý a milosrdný Bůh, který nám všechny špatnosti odpouští a dává nám sílu toto odpuštění přijmout a žít z něj. Žít už jinak. Prožít smíření s lidmi i s Bohem a dál žít svobodněji a silněji. Bez neustálých výčitek, pocitů viny a méněcennosti. Tohle je ta veliká síla a výsada, kterou my křesťané máme, na kterou máme být hrdí a máme se jí chlubit. A snad k ní zvát každého, kdo po něčem takovém touží.

Ježíš říká: Věřte evangeliu. Ano, zase je to "jenom" víra. Nemůžeme si na to sáhnout. Ale jak důležitá je víra, nám v tom svém příběhu ukazuje právě i David. Víte, co je zvláštní? David udělá všechny ty hrůzy a snaží se všelijak zamaskovat. Pak přijde prorok a Davida z těch špatností před Pánem Bohem usvědčí. A David vyzná jednou větou: Zhřešil jsem proti Hospodinu. Víte, co mu na to prorok řekne? Okamžitě, hned po tom? Týž Hospodin hřích z Tebe sňal. Ano, budeš za to platit a budou za to platit i ostatní. Ale před Bohem máš znovu šanci. Není to konec. Bůh ti odpustil. A David, úplně stejně jako my, tomu prostě může jenom věřit. Věřit a z té víry dojít ke změně.

Ještě jedna otázka se nabízí. Proč? Proč jít tak dlouhou cestou, plakat a litovat, přiznat svoji vinu před lidmi i Bohem, prosit za odpuštění, snažit se o smíření, a pak ještě usilovat se změnit? A takhle celý život pořád dokola. Tohle všechno dohromady je totiž pokání. Proč? Protože až po tom se dá opravdu žít. Ale třeba taky proto, že v nebi se z každého takového pokání všichni radují jak malí kluci. Andělé i sám Pán Bůh.

Možná někdo z vás stojí o pokání, tak nějak ho potřebuje. A to, co jsem tady plácal mu moc smyslu nedalo. Pak vám asi nejvíc doporučuji právě ten přečtený žalm 51. Čtěte si jej, modlete se jej. Je to vynikající návod i pomoc v pokání pro ty, kdo potřebují a chtějí.

Amen